

COMMISSIE VAN BEROEP VOOR HET CHRISTELIJK BASIS-, SPECIAAL- EN
VOORTGEZET SPECIAAL ONDERWIJS

Schorsing. Verweester heeft appellante als orde maatregel op grond van artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO in het belang van de instelling kunnen schorsen. Het eerste beroep van appellante is ongegrond. Het beroep van appellante is deels ongegrond en deels gegrond.

UITSPRAAK

CvB.PO.2013-212 en 2013-213 - U.2014.007

heeft de navolgende beslissingen gegeven

in de zaken van:

*****, **appellante**,
gemachtigde: mr. A. Dekkers,

tegen

de **Stichting X**, verweester,
gemachtigde: mr. J.A. Keijser.

1. De procedure

1.1. Appellante heeft bij beroepschriften van 25 november 2013 beroep ingesteld tegen de schorsingsbesluiten van verweester van respectievelijk 16 oktober 2013 en 12 november 2013. Namens verweester is een verweerschrift d.d. 9 januari 2014, ingekomen bij de Commissie op 10 januari 2013, ingediend. Bij brief van 29 januari 2014 heeft appellante nadere stukken in het geding gebracht. Op 11 februari 2014 heeft verweester nadere stukken ingediend.

1.2. De beroepen zijn gevoegd ter zitting van de Commissie d.d. 12 februari 2014 behandeld. Hierbij zijn verschenen: appellante met haar gemachtigde, de gemachtigde van verweester, alsmede de heer J.bestuurder bij verweester. Zowel de gemachtigde van appellante als die van verweester heeft pleitnotities voorgedragen.

2. De feiten

2.1. Appellante, geboren op 7 maart 1951, is per 1 oktober 2008 voor onbepaalde tijd als personeelsfunctionaris bij verweester benoemd. Appellante verricht haar werkzaamheden op het bestuursbureau van verweester.

2.2. Naast het werk voor verweester verricht appellante werkzaamheden voor haar eigen onderneming.

2.3. In de loop der jaren heeft verweerster meerdere malen met appellante gesproken over haar functioneren, met name op de punten van afstemming, goedkeuring en overleg. Daarbij heeft verweerster zich genoodzaakt gezien om met appellante afspraken te maken. Dit is achtereenvolgens gebeurd in 2010, 2012 en 2013.

2.4. Ondanks de gemaakte afspraken is het functioneren van appellante volgens verweerster onvoldoende veranderd. Verweerster is vervolgens met appellante in gesprek gegaan over een (minnelijke) ontslagregeling. Een gesprek hierover heeft op 3 juli 2013 plaatsgevonden, waarna verweerster met een voorstel is gekomen. Appellante heeft vervolgens een tegenvoorstel gedaan.

2.5. Op 16 oktober 2013 heeft er opnieuw een gesprek plaatsgevonden tussen appellante en verweerster. Tijdens dit gesprek heeft verweerster aan appellante te kennen gegeven dat het door appellante neergelegde tegenvoorstel van dien aard is dat er geen reëel zicht is op overeenstemming. Verweerster heeft daarop haar voornemen kenbaar gemaakt een eenzijdig ontslagtraject in te zetten. Daarnaast is appellante door verweerster met onmiddellijke ingang geschorst. Daarbij is appellante de toegang tot de gebouwen en gegevens van verweerster ontzegd. Voorts heeft verweerster aangegeven dat de schorsing met behoud van loon is, maar dat elders door appellante gedurende de schorsing verworven inkomsten op het loon in mindering zullen worden gebracht. Bij brief van dezelfde datum zijn de schorsing met onmiddellijke ingang en het voorgenomen besluit om appellante gedurende een ontslagtraject te schorsen aan appellante bevestigd.

2.6. Bij brief van 24 oktober 2013 heeft appellante haar zienswijze op de voorgenomen schorsing voor de duur van het ontslagtraject kenbaar gemaakt.

2.7. Bij brief van 12 november 2013 heeft verweerster haar voornemen tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst aan appellante kenbaar gemaakt. In dezelfde brief heeft verweerster haar schorsingsvoornemen gedurende het ontslagtraject in een definitief besluit omgezet.

3. Standpunten van partijen

3.1. Appellante stelt, samengevat weergegeven, dat verweerster in strijd heeft gehandeld met de bepalingen van de CAO PO. Bij het nemen van de schorsingsbesluiten heeft verweerster de voorgeschreven procedurele vereisten niet in acht genomen. Zo is appellante onder meer niet in de gelegenheid is gesteld haar zienswijze op de directe schorsing kenbaar te maken. Ook wenste zij zich tijdens dat gesprek te laten bijstaan. Daaraan is geen gehoor gegeven. Inhoudelijk stelt appellante dat er voor verweerster geen reden was om tot tweemaal toe naar het middel van de schorsing te grijpen. Voor de directe schorsing per 16 oktober 2013 bestond geen dringende reden. In de periode nadat verweerster de wens kenbaar had gemaakt om tot beëindiging van het dienstverband te komen, heeft appellante haar werkzaamheden nog gewoon uitgevoerd. Er was dan ook geen sprake van een gewijzigde situatie. Verweerster heeft voorts geen onderbouwing gegeven voor haar stelling dat het onverantwoord zou zijn om appellante gedurende het ontslagtraject te laten werken.

3.2. Verweerster stelt dat zij bij het nemen van de schorsingsbesluiten heeft gehandeld overeenkomstig de bepalingen van de CAO PO. Verweerster betwist dat zij in dit verband

formele dan wel procedurele eisen heeft geschonden. Inhoudelijk heeft verweerster naar voren gebracht dat zij een dringend belang had bij de directe schorsing per 16 oktober 2013. Dit belang was gegeven in de omstandigheid dat de beoogde beëindiging van de arbeidsverhouding door het eisenpakket dat appellante onverwacht neerlegde, opeens in een “vechtscheiding” bleek uit te (zullen) monden. Bij besluit van 12 november 2013 heeft verweerster appellante vervolgens geschorst hangende de ontslagprocedure. Volgens verweerster was zij hiertoe gerechtigd omdat bij dezelfde brief een voornemen tot ontslag is uitgebracht.

4. De beoordeling

Schorsingsbesluit d.d. 16 oktober 2013

4.1. Op grond van artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO kan de werkgever de werknemer schorsen voor ten hoogste vier weken, indien dit gelet op het belang van de instelling dringend noodzakelijk is. Ingevolgde het tweede lid van dit artikel wordt de werknemer voordat deze wordt geschorst in de gelegenheid gesteld zijn zienswijze omtrent de voorgenomen schorsing kenbaar te maken. Een besluit tot schorsing wordt zo spoedig mogelijk daarna doch uiterlijk binnen drie dagen schriftelijk bevestigd. De zienswijze van de werknemer omtrent de schorsing wordt in deze bevestiging opgenomen.

4.2. Appellante betoogt dat het verweerschrift buiten beschouwing gelaten dient te worden, nu dit te laat zou zijn ingediend. De Commissie volgt appellante hierin niet. Op grond van artikel 4, tweede lid, van het Huishoudelijk Reglement heeft verweerster uitstel gekregen voor het indienen van het verweerschrift tot en met 10 januari 2014. Nu het verweerschrift op 10 januari 2014 is ingekomen bij de Commissie, is het tijdig ingediend. Het verweerschrift maakt dan ook onderdeel uit van de in aanmerking te nemen stukken.

4.3. Op 11 februari 2014 heeft verweerster nog stukken in het geding gebracht. Het betreft een reactie van verweerster op de door appellante ingediende zienswijze op het voornemen tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst. Deze zienswijze heeft appellante bij brief van 29 januari 2014 aan de Commissie overgelegd. Met de op 11 februari 2014 ingediende stukken heeft verweerster de Commissie louter op de hoogte willen stellen van de laatste ontwikkelingen omtrent de voortgang van de ontslagzaak. De Commissie acht dit geen bezwaar en zal deze stukken louter voor kennisgeving aannemen en aan het dossier toevoegen.

4.4. Appellante heeft naar voren gebracht dat verweerster haar niet dan wel onvoldoende de kans heeft gegeven haar zienswijze tijdens het gesprek van 16 oktober 2013 naar voren te brengen. Verder meent appellante dat verweerster haar ten onrechte niet in de gelegenheid heeft gesteld zich daarbij te laten bijstaan door haar gemachtigde en/of vertrouwenspersoon. De Commissie stelt voorop dat het een werknemer vrij staat om met een gemachtigde of vertrouwenspersoon naar een gesprek met de werkgever te komen. Niet gebleken is dat verweerster de aanwezigheid van haar gemachtigde en/of vertrouwenspersoon heeft geweigerd. Ook al was de gemachtigde dan wel de vertrouwenspersoon kennelijk verhinderd om op zo'n korte termijn aanwezig te zijn, is de Commissie niet gebleken dat het recht op hoor en wederhoor is geschonden. De Commissie ziet geen redenen om te twijfelen aan het standpunt van verweerster dat appellante tijdens het gesprek van 16 oktober 2013 de gelegenheid is geboden om haar zienswijze naar voren te brengen. Blijkens het bestreden besluit wenste appellante niet buiten aanwezigheid van

haar gemachtigde te reageren. Appellante kon ook niet aangeven wanneer haar gemachtigde wel zou reageren. Wat daarvan ook zij, blijkens het bestreden besluit heeft verweerster de mogelijkheid opengelaten dat appellante dan wel haar gemachtigde na het gesprek op 16 oktober 2013 alsnog een zienswijze zou indienen. Dat appellante niet van die gelegenheid gebruik heeft gemaakt, betekent niet dat zij niet in de gelegenheid is gesteld op het voornemen tot de directe schorsing te reageren. Daar komt nog bij dat appellante uit hoofde van haar functie bekend is met de te voeren procedure.

4.5. De Commissie overweegt voorts dat het mogelijk is om een werknemer, vooruitlopend op een schorsing hangende een ontslagtraject als bedoeld in artikel 3.15, eerste lid, van de CAO PO, te schorsen op grond van artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO. Het feit dat er een zienswijzeprocedure loopt tegen een voornemen tot schorsing als bedoeld in artikel 3.15, eerste lid, is daarvoor geen beletsel. Voor een schorsing als bedoeld in artikel 3.14, eerste lid, van de CAO PO dient evenwel een dringende noodzaak aanwezig te zijn. Naar het oordeel van de Commissie heeft verweerster die dringende noodzaak voldoende onderbouwd. Hiertoe overweegt de Commissie dat partijen op 3 juli 2013 met elkaar hebben gesproken over het treffen van een minnelijke ontslagregeling. Het is tot dit gesprek gekomen omdat appellante naar de mening van verweerster zich bij voortdurend niet aan de gemaakte werkafspraken heeft gehouden en haar functioneren onvoldoende heeft verbeterd. Appellante betwist de door verweerster gemaakte verwijten. Wat daarvan ook zij, appellante heeft in het kader van het gevoerde overleg over een minnelijke ontslagregeling een tegenvoorstel gedaan. Afgezien van de vraag in hoeverre dat tegenvoorstel exorbitant was, heeft verweerster daaruit afgeleid dat partijen niet tot een minnelijke vertrekregeling zouden kunnen komen. Hierdoor is er een nieuwe situatie ontstaan ten opzichte van de periode voordat appellante dat tegenvoorstel deed. Er ontstond een situatie waarbij door verweerster een eenzijdig ontslagtraject zou worden ingezet, waarbij sprake is van twee tegenover elkaar staande partijen met tegengestelde belangen. Naar het oordeel van de Commissie heeft verweerster het vanaf dat moment dan ook onverantwoord kunnen achten om appellante nog langer haar functie te laten uitoefenen. Daarbij heeft verweerster acht kunnen slaan op de aard van de functie van appellante, waarbij onder meer contacten dienen te worden onderhouden met werknemers en werkrelaties van verweerster. Een personeelsfunctionaris komt bovendien in aanraking met vertrouwelijke informatie. Het voorgaande speelt des te meer nu er bij verweerster een reorganisatie gaande is.

4.6. Onder de gegeven omstandigheden is de Commissie van oordeel dat verweerster ten tijde hier in geding in redelijkheid naar het middel van de schorsing als ordemaatregel als bedoeld in artikel 3.14, eerste lid, van de CAO heeft kunnen grijpen.

4.7. Verweerster heeft de schorsing gepaard doen gaan met een ontzegging van de toegang tot haar gebouwen en terreinen. Het spreekt voor zich dat voormelde ontzegging, welke gestoeld is op artikel 3.16, tweede lid, van de CAO PO, louter betrekking kan hebben op de kantoorruimtes van deze gebouwen en terreinen waar verweerster gebruik van maakt. Deze ontzegging kan zich dan ook niet uitstrekken tot de toegang tot in die gebouwen dan wel op die terreinen aanwezige kantoorruimtes van andere organisaties of instellingen.

4.8. In het bestreden besluit van 16 oktober 2013 heeft verweerster voorts te kennen gegeven dat de elders door appellante gedurende de schorsing verworven inkomsten in mindering zullen komen op haar loon. De Commissie overweegt dat een schorsing op basis

van artikel 3.14 CAO PO ingevolge artikel 3.16, vijfde lid, van de CAO PO, zoals verweerster ook erkent, geschiedt met behoud van salaris. Van een verrekening met het salaris van appellante gedurende de schorsingsperiode kan dan ook geen sprake zijn. Hiervoor bestaat geen wettelijke grondslag. In zoverre acht de Commissie het beroep gegrond.

4.9. Gelet op het voorgaande concludeert de Commissie dat het beroep van appellante tegen de schorsing van 16 oktober 2013 voor het overige ongegrond is.

Schorsingsbesluit d.d. 12 november 2013

4.10. Ingevolge artikel 3.15, eerste lid, van de CAO PO kan de werknemer, onverminderd het bepaalde in de artikelen 3.13 en 3.14, worden geschorst voor de duur van maximaal zes maanden wanneer er sprake is van (een voornemen tot) opzegging, als bedoeld in artikel 3.8, eerste, tweede en zevende lid. Ingevolge het tweede lid kan de werknemer worden geschorst voor de duur van de procedure tot ontbinding van de arbeidsovereenkomst.

4.11. Bij brief van 12 november 2013 heeft verweerster haar voornemen tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst op grond van artikel 3.8, zevende lid, van de CAO PO aan appellante kenbaar gemaakt. In dezelfde brief is appellante geschorst op basis van artikel 3.15, eerste lid, van de CAO PO.

4.12. De Commissie stelt vast dat verweerster in haar voornemen om tot schorsing over te gaan niet kenbaar heeft gemaakt welke ontslagroute zij voorstaat, de eenzijdige opzegging of de ontbinding via de kantonrechter. Dit maakt het definitieve schorsingsbesluit nog niet onrechtmatig dan wel onjuist. Voor het geoorloofd zijn van een schorsing als bedoeld in artikel 3.15, eerste dan wel tweede lid, van de CAO PO is vereist dat sprake is van een ontbindingsprocedure bij de kantonrechter of van een (voornemen tot) opzegging als bedoeld in artikel 3.8, eerste, tweede en zevende lid van de CAO PO. Nu de brief van 12 november 2013 het voornemen tot opzegging op grond van artikel 3.8, zevende lid, van de CAO PO behelst, heeft verweerster tot schorsing van appellante op de voet van artikel 3.15, eerste lid, van de CAO PO kunnen besluiten.

4.13. De Commissie stelt vast dat de ingangsdatum van de schorsing niet in het bestreden besluit vermeld staat. Naar het oordeel van de Commissie leidt dat niet tot een gegrond beroep. Nu de schorsing gekoppeld is aan het voornemen tot beëindiging van de arbeidsovereenkomst moet het ervoor worden gehouden dat de schorsing is gaan lopen met ingang van de datum van het voornemen tot ontslag, te weten per 12 november 2013.

4.14. Verweerster heeft ook de schorsing op grond van artikel 3.15 van de CAO PO gepaard doen gaan met een ontzegging van de toegang tot haar gebouwen en terreinen. De Commissie verwijst in dit verband naar overweging in 4.8. Die overweging wordt hier als herhaald en ingelast beschouwd.

4.15. In het bestreden besluit van 12 november 2013 heeft verweerster voorts te kennen gegeven vast te houden aan de verrekening van inkomsten met het door appellante toekomende salaris gedurende de schorsingsperiode. De Commissie overweegt dat een schorsing op basis van artikel 3.15 van de CAO PO ingevolge artikel 3.16, vijfde lid, van de CAO PO geschiedt met behoud van salaris. Van een verrekening met het salaris van appellante gedurende de schorsingsperiode kan dan ook geen sprake zijn. Hiervoor bestaat geen wettelijke grondslag. In zoverre acht de Commissie het beroep gegrond.

4.16. Gelet op het voorgaande komt de Commissie tot de slotsom dat het beroep van appellante tegen de schorsing van 12 november 2013 voor het overige ongegrond is.

5. De beslissing

De Commissie van Beroep:

- verklaart het beroep tegen het besluit van 16 oktober 2013, voor wat betreft de daarbij opgelegde schorsing, ongegrond en verklaart het beroep gegrond voor zover daarbij is bepaald dat de elders door appellante gedurende de schorsing verworven inkomsten in mindering zullen komen op haar loon;
- verklaart het beroep tegen het besluit van 12 november 2013, voor wat betreft de daarbij opgelegde schorsing, ongegrond en verklaart het beroep gegrond voor zover daarbij is bepaald dat wordt vastgehouden aan de verrekening van inkomsten met het appellante toekomstige salaris gedurende de schorsingsperiode.

Deze beslissing is gegeven door de Commissie van Beroep in de samenstelling mr. C. de Groot, voorzitter, mrs. A.J.M. Breedveld- van Beeck Calkoen, J. Donner, A. Postma en T. Vis, leden, in bijzijn van mr. L.F.A. Bos, griffier. De uitslag van het beroep is bij brief van 20 februari 2014 in verkorte vorm aan partijen medegedeeld, terwijl deze beslissing aan partijen is verzonden op 28 februari 2014.

(w.g. mr. C. de Groot, voorzitter)

(w.g. mr. L.F.A. Bos, griffier)

Voor afschrift,

Mr. L.F.A. Bos, griffier